

MY ROHWEDDER

ÅRET DÅ SVERIGES LIBERALA PARTIER GICK I SANK Svensk politik 2025

Varje politiskt system har sina utmaningar. Sedan Sverigedemokraternas intåg i riksdagen för femton år sedan har den svenska parlamentariska balansen rubbats. I takt med att Sverigedemokraterna växt sig större och mer inflytelserika, har de övriga partierna i riksdagen behövt anpassa sig efter det nya politiska landskapet. Med varierat resultat.

My Rohwedder är politisk kommentator och reporter på *Aftonbladet*.

Under 2025 hände något som kommer att få stora konsekvenser för den svenska politiken i decennier framåt. Märkligt nog blev det inte en särskilt stor debatt om det. Kanske var det för att finansdepartementet hellre ville fokusera på att regeringen lagt en rekordstor höstbudget inför valåret 2026. Kanske var det för att det fanns så lite intresse för det finanspolitiska ramverket på redaktionerna. Oavsett vilket stod det klart att efter valfläskbudgeten, var pengarna slut. Om kommande regeringar skulle lyckas hålla sig till det finanspolitiska ramverket var det nu slut på pengar för nya reformer. Allt var redan in-tecknat i stora satsningar på försvaret, på infrastruktur, och i regerings fall, på sänkta skatter och tillfälligt sänkt matmoms.

På det stora hela var det inte mycket som väckte någon större debatt under 2025. Tidöpartiernas regeringssamarbete stötte inte på några större utmaningar.

Socialdemokraternas ständiga vilja att ligga så nära regeringen i de flesta politiska frågor gjorde debatten urvattnad och fattig.

Socialdemokraterna ifrågasatte väldigt lite av det som regeringen gjorde. Visst blev det debatt om reformen att sänka straffåldern till 13 år, men samtidigt lade S ett eget förslag om att sänka den till 14 år. Den strama migrationspolitiken skapade viss friktion inom socialdemokratin, men partiets strävan att ligga så nära regeringen och SD som möjligt övertrumfade alla kritiska röster.

Under hösten 2025 började det höras kritiska röster om just migrationspolitiken och det som då började beskrivas som kompetensutvisningar. Den nya strama migrationspolitiken började få konsekvenser och en konsekvens var att väletablerade människor, med jobb och skötsamma liv plötsligt utvisades.

Under hösten 2025 visste partierna fortfarande inte hur de skulle ställa sig till detta. Framförallt var ängsligheten stor inom Socialdemokraterna. När

det barkade mot jul 2025 var det uppenbart att migrationen var en fråga som skulle följa partierna in i nästa år och med all sannolikhet även bli en valfråga.

Men det som mest präglade det politiska året 2025, var hur Sveriges två liberala mittenpartier föll ihop, i kaos.

Efter valet 2014, då Sverigedemokraterna blev vågmästare, hanterade de övriga partierna situationen genom att gå samman i en pakt. Den kallades decemberöverenskommelsen och skulle utesluta Sverigedemokraterna från inflytande. Decemberöverenskommelsen höll inte mandatperioden ut och efter valet 2018 blev Sverigedemokraterna större och situationen än mer komplicerad.

Efter en historiskt lång regeringsbildning slutade det hela med att de liberala mittenpartierna Liberalerna och Centerpartiet lämnade den borgerliga gemenskapen och gick in i ett samarbete med Socialdemokraterna och Miljöpartiet. Igen för att stänga Sverigedemokraterna ute från makten. Mandatperioden 2018-2022 är startskottet för den kris som Sveriges två små liberala partier, Centerpartiet och Liberalerna, upplevt under 2025.

Inga andra partier präglades lika mycket av inre konflikter, turbulens och historiskt många partiledarbyten under året. Efter nästan 100 år ser Liberalerna ut att åka ur riksdagen i nästa val, och det var under 2025 de starkt förvärrade sitt läge.

Men det började med Centerpartiet.

CENTERPARTIET

Efter valet 2018 hade Centerpartiet och Liberalerna lämnat den borgerliga alliansen för att istället samarbeta med Socialdemokraterna. Förflyttningen hade varit smärtsam för Centerpartiet men mindre så för deras väljare. Centerväljarna hade allt tydligare börjat luta åt vänster. Partiets väljare gilade Socialdemokraternas partiledare Magdalena Andersson och de ogillade verkligen Sverigedemokraterna. På det sättet befann sig Centerpartiet på en bättre plats än Liberalerna, som alltså fortsatte kämpa med sitt vägval och sin inställning till både Socialdemokraterna och Sverigedemokraterna.

Efter valet 2022 när det bildades en moderatledd, borgerlig regering med stöd av Sverigedemokraterna, knuffades Centerpartiet allt mer åt vänster. Knuffen var inte politisk, utan handlade om deras position i det politiska landskapet.

Det hade bildats en opposition till vänster, och där befann sig också Centerpartiet. Även om Centerpartiets dåvarande partiledare Annie Lööf fortsatte att tjata om "den breda mitten" och drömma om ett nytt "Alliansen", var det uppenbart för de flesta andra att borgerligheten de facto stängt dörren för Centern och valt en annan väg, genom samarbetet med Sverigedemokraterna.

Annie Lööf avgick strax efter valet 2022. Muharrem Demirok, hennes efterträdare hade en tydlig socialliberal profil och med, vad många uppfattade, ett mandat att ytterligare närma sig Socialdemokraterna.

Även Muharrem Demirok hade uppfattat sitt uppdrag så. Han hade fel. Centerpartiet var inte en skuta redo att styra vänsterut.

I två år försökte Demirok förstå sig på vad partiet ville, men misslyckades. I februari 2025 avgick han efter flera månader av interna konflikter. Avsattes är egentligen den rätta beskrivningen.

Hans avgång inledde ett av Centerpartiets mest turbulenta år i modern tid.

Centerpartiet stod utan partiledare och med samma gamla problem – hur skulle de någonsin få politiskt inflytande igen, utan att ändra sin inställning till flera av riksdagens andra partier?

Demirok hade givits en omöjlig uppgift. Utöver att göra partiet relevant och positionera Centern utan att välja sida, drogs han med dåliga opinionssiffror. Otydlighet och dålig opinion är två saker som ofta hänger ihop och att lyfta ett parti utan att berätta exakt vad partiet vill, är i stort sett omöjligt.

Ganska snart efter Demiroks avgång stod det också klart att det inte fanns någon som ville ta över, i vart fall inte någon som partiet ville ha. Bakom kulisserna pågick en intensiv övertalningskampanj att övertyga den förra C-ministern Anna Karin Hatt att komma tillbaka till politiken och ta över stafettpippen efter Demirok.

Hatt hade lämnat politiken för över ett decennium sen, men runt henne fanns det en nostalgi och en dröm om gamla goda tider, som helt förblindande valberedningen. De gjorde vad som helst för att få just henne. Till och med ge henne en högre lön än statsministern.

När de till slut kunde presentera Hatt som nästa partiledare för Centerpartiet introducerades hon nästan som en frälsare. På stämman där hon valdes några veckor senare, tidigt i maj, var det närmast hallelujastämning. Centerpartister grät och menade att partiet äntligen hade hittat hem. På första raden satt Muharrem Demirok och han undrade nog vad det var som egentligen hade hänt. Och han var inte den ende.

”Hur hamnade vi här?” frågade sig en centerpartist från scenen. Hon jämförde Demirok med andra östgötiska storheter som den svenska förvaltningens fader Birger Jarl och artisten Lars Winnerbäck. Det var inte alla som förstod varför Anna Karin Hatt skulle vara bättre lämpad att leda Centerpartiet igenom de snåriga vägval som partiet stod inför.

Anna Karin Hatt blev inte heller den räddning partiet hade hoppats på.

Istället satte Centerns entusiasm kring Anna Karin Hatt fingret på vilka snäva kriterier det är för att bli en framgångsrik politiker i Centerpartiet. Snävare än i de flesta partier. Åren med Demirok visade att majoriteten av centerpartisterna inte kände sig trygga med en ledare som inte var en centerpartistisk stereotyp. Den stereotypen ser ut så här: fötterna i myllan, ursprung på landsbygden och med rötter förankrade i centerrörelsen sen generationer. Den ser ut som Anna- Karin Hatt.

Men den här gången hade Centerpartiet låtit sig förblindas av sina egna ideal och stereotyper och så gick det åt skogen.

Redan under sommaren började det gnissla. Utöver att ha förhandlat sig till en gigantisk lön, ville Anna-Karin Hatt ha en ordentlig sommarsemester. Hatt var ledig, samtidigt fortsatte väljarstödet ner i källaren.

När hösten väl drog igång blev det allt mer tydligt att även om centerpartisterna närmast grät av glädje varje gång deras nya partiledare kom på tal, var väljarna mindre imponerade. Det lyfte inte.

Och det var något som pågick med Anna-Karin Hatt.

Onsdagen den 15 oktober började telefonerna plötsligt ringa hos Sveriges politiska journalister. Klockan var strax före 9 på morgonen och centerpartisterna som hörde av sig var i chock. Hon avgår, sa de. Det var knappt att någon trodde på dem.

När klockan slog nio stegade Hatt in i pressrummet i riksdagen och meddelade sin avgång.

Hon angav hot och hat som anledning, men kunde inte precisera vad det var som hade hänt. Hon sa att den politiska debatten blivit hård och obönhörlig under de år hon varit borta från politiken. Hon sa att hon inte ville fortsätta som partiledare och att hennes efterföljare skulle väljas på partiets stämma bara en dryg månad bort.

Chocken i partiet var total. Vissa grät. Andra var arga på valberedningen som gjort ett uselt jobb och inte lyckats vaska fram en partiledare som hade uthålligheten och viljan att göra jobbet.

Centerpartiet skulle i slutet av 2025 ha haft tre partiledare på ett år. Det var inte ett bra sätt att bli historisk på. Centerns partiledarkarusell hade blivit ett skämt.

Det fanns inte heller någon självklar efterföljare.

Eller jo, det fanns ju en person. Någon som redan blivit ratad och borträknad två gånger tidigare: Elisabeth Thand Ringqvist.

Thand Ringqvist hade precis som Hatt sin bakgrund i Centern under alliansåren. Hon var precis som Hatt en av Maud Olofssons "flickor". Hon hade varit ordförande för Centerns studentförbund och var precis som Hatt och Löf en rödhårig kvinna från landsbygden. Nu var Thand Ringqvist inte från Småland, utan Jämtland, men det fick väl duga.

Vid stämman i november valdes Elisabeth Thand Ringqvist till Centerpartiets nya partiledare. Tillställningen var betydligt mindre festlig än när Anna-Karin Hatt valdes bara sex månader tidigare.

Under samma stämma tackades Anna Karin Hatt av och igen grät centerpartisterna och talade om henne som partiets stora räddare i nöden. Samtidigt fick Thand Ringqvist frågor om hur Centerpartiet nu såg på Socialdemokraterna och möjligheterna att sitta i en regering med dem.

Centerpartiet och utsikterna att bygga samarbete med Socialdemokraterna och vänstersidan. Från vänster Elisabeth Thand Ringqvist (C), Nooshi Dadgostar (V), Daniel Helldén (MP), Magdalena Andersson (S). Tidöpartierna en bit bort, har bättre fått ihop sitt lag. Teckning: Magnus Bard.

Nu var regeringsfrågan Thand Ringqvists surdeg. Ny partiledare, samma gamla dilemma som både Hatt och Demirok kämpat med.

När Centerpartiet nu lämnar 2025 bakom sig är det med många brustna hjärtan och en krossad dröm om att det skulle gå att återvända till en tid när allt var enkelt för Centerpartiet. En tid när Centern var ett borgerligt parti som andra borgerliga partier ville samarbeta med. En tid där väljarna brydde sig om liberalism och frihet och där det inte fanns sverigedemokrater och vänsterpartister som blockerade Centerns möjligheter att vara med och styra landet.

För verkligheten ser annorlunda ut nu 2025.

Centerpartiet är inte längre välkommet i borgerligheten. Förutom att inte vilja samarbeta med SD finns det en djupgående schism mellan Centerpartiet och Moderaterna, grundad i sveket när Centern lämnade alliansen 2018.

Verkligheten ser ut så att Centerpartiet inte har något annat val än att närma sig Socialdemokraterna, om de vill vara en del av regeringsmakten.

Ett av Elisabeth Thand Ringqvists första besked när hon var vald, var att hon inte tänkte ge något besked i regeringsfrågan före valet hösten 2026. Ett beslut som kan få stora konsekvenser. Väljarna vill veta vem Centern kan tänka sig att samarbeta med.

Verkligheten ser också ut så att med ett turbulent år bakom sig och med en nyvald, okänd partiledare har Centern inte råd med några fler misstag.

För att komma in i Sveriges riksdag behöver ett parti över fyra procent av väljarnas röster, och just nu visar väljarna inte särskilt mycket intresse för de små liberala partierna i mitten av det politiska landskapet.

Det är bara att fråga Centerns systerparti Liberalerna, hur det går för dem.

LIBERALERNA

Liberalerna var redan i kris när de samlades till sitt partimöte i slutet av mars 2025. Opinionen var i botten. Under det senaste året hade de inte lyckats ta sig över 3 procent i väljarstöd vid mer än enstaka tillfällen. Under ytan pyrd missnöjet med partiets ledning. Inte minst partiledaren Johan Pehrson och partisekreteraren Jakob Olofsgård var föremål för intern kritik. Partiet stod återigen inför ett vägsål och det var tydligt att det inte fanns förtroende för den sittande ledningen att lotsa partiet framåt genom dessa svåra beslut.

Liberalerna stod än en gång inför frågan hur de skulle ställa sig till Sverigedemokraterna. Mer än halvvägs in i mandatperioden började det bli dags för partiet att bestämma sig, skulle de acceptera att sitta i en regering med SD eller inte?. Tidösamarbetet fungerade bra, men Liberalerna hade svårt att hävda sig och väljarna verkade ha glömt att de ens fanns. Nu var det snart val igen och partiet började få panik.

Liberalerna var ett parti som verkat närmast immunt mot inre slitningar, låga opinionssiffror och tvära kast i den politiska inriktningen. Oavsett bråk verkade de alltid hålla humöret uppe. Men någonstans här, våren 2025, tog optimismen slut i Liberalerna.

Att partiet fortsatte att trippa som katten kring het gröt runt regeringsfrågan hade börjat irritera många i partiet. Regeringsfrågan var ständigt närvarande, men när partiet träffades i Karlstad i mars var den inte ens på agendan. Under helgen presenterade partiet istället ett nytt visionsprogram, Selma. Ett projekt som skulle läka gamla sår och ena rörelsen, enligt partiledningen. Ett ovälkommet steg närmare ett regeringssamarbete med SD, sa kritikerna. Och de var många.

Missnöjet med partiledningens passivitet i regeringsfrågan kan dock inte förklara det kaos som utbröt i Liberalerna, veckorna efter partidagarna i Karlstad.

Ett par veckor senare, inom loppet av några timmar, förlorade Liberalerna flera av sina toppolitiker. Först avgick jämställdhetsminister Paulina Brandberg, en timme senare lämnade partisekreterare Olofsgård sin post och liberalernas kanslichef i riksdagen kastade in handduken senare samma kväll. Brandberg sade sig hoppa av på grund av familjeskäl och Olofsgårds anledningar var och är, fortfarande höljda i dunkel.

Några veckor senare hade också partiledaren Johan Pehrson avgått. Det var som om Liberalerna bestämt sig för att aktivt skjuta sig själva i sank.

Missnöjet med Johan Pehrson hade bubblat under ytan en längre tid.

Avgående partiledare lämnar det sjunkande Liberalerna. Från höger Jan Björklund (2007-2019), Nyamko Sabuni (2019-2022), Johan Pehrson (2022-2025). På piren Simona Mohamsson. Teckning: Magnus Bard.

Pehrson tog över som partiledare bara några månader innan valet 2022 och ansågs i stort sett ha varit avgörande för att partiet klarade sig kvar i riksdagen den gången. Men det tog inte lång tid innan missnöjet med hans ledarstil började växa. Pehrson, som hade gjort sig känd som "killen vid grillen" under valrörelsen, hade en ledarstil som ansågs slapp och undvikande. Ju närmare partiet kom ett oundvikligt beslut i regeringsfrågan, desto större blev missnöjet med att Pehrson inte tog tag i frågan.

I slutet av april var förtroendet förbrukat.

Egentligen var Liberalernas problem inte Johan Pehrson utan det ängsliga och oförutsägbara sättet som partiet hanterade sina motgångar på. Men Liberalerna hoppades ännu en gång på en enkel lösning på sin kris och på en räddare i nöden. Någon som kunde svepa fram över väljarna och inspirera dem att rösta på Liberalerna i valet 2026. Partiet såg två personer med potential – partiveteranen Lotta Edholm och kronprinsessan Romina Pourmokhtari.

Det skulle visa sig att ingen av dem var villig att hoppa på det sjunkande skeppet Liberalerna. Partiets valberedning hade bara en dryg månad på sig att vaska fram en kandidat.

Ingen av partiets föreslagna kandidater verkade heller beredda att lägga sina politiska karriärer i händerna på tvåprocentpartiet som under de senaste åren återkommande kollapsat i kaos och inre motsättningar.

I andra partier blir partiledarval ofta en strid om topposten, men i Liberalerna 2025 var det en post någon var tvungen att offra sig på.

I mitten av juni, med bara några få dagar kvar till deadline hade Liberalernas valberedning inte lyckats ta fram en ny partiledarkandidat. De lade all sin tid att försöka övertyga Romina Pourmokhtari, som hårdnackat stod fast vid sitt nej.

Till slut blev det Simona Mohamsson. Det fanns helt enkelt ingen annan.

Mohamsson är som klippt och skuren för uppdraget, sa valberedningen, men alla visste att hon inte ens varit tredjehandsvalet.

När ett parti byter partiledare i en opinionsmässig kris, när de drömmer om att partiledarbytet ska leda till ett magiskt lyft i opinionen. De hoppas på att väljarna ska få upp ögonen för partiet och att nyhetens behag runt den nya partiledaren ska locka horder av väljare.

Det drömde Liberalerna också om. Vad de fick var, precis som Centerpartiet, samma gamla problem.

Simona Mohamsson gick in i partiledarskapet med hårda nypor. Det skulle vara slut på bråk och läckor till media. Från och med nu skulle Liberalerna vara Simona Mohamsson-partiet och hon krävde att de skulle följa henne oavsett vilken väg hon tog. Det blev snart uppenbart att hon varken kände sitt parti tillräckligt väl, eller hade förstått problemet som Liberalerna stod inför.

I Tidösamarbetet där Liberalerna ingick, fanns det inte något utrymme för ett litet liberalt parti i mitten. Sverigedemokraterna var den dominerande kraften och hela regeringen byggde på ett politiskt avtal där SD fått igenom sin politik och Liberalerna kompromissat bort sin.

Moderaterna hade statsministerposten och alla tunga ministerposterna. Deras position som den samlande kraften i regeringssamarbetet även framåt, var självklar.

Kristdemokraterna kämpade på sitt håll, men de hade å andra sidan Ebba Busch som partiledare, en politiker som skulle kunna göra sin röst hörd igenom den mest högljudda kakafoni. Kristdemokraternas och Ebba Buschs amerikaniserade högerkonservatism låg dessutom betydligt bättre i tiden än Liberalernas socialliberalism.

Liberalernas roll var generöst uttryckt otydlig.

Mohamsson behövde nu definiera en tydlig roll för Liberalerna och ta dem in i framtiden. Utmaningen var att det fanns många olika uppfattningar i partiet om hur den rollen skulle se ut.

En högljudd del av partiet ville distansera sig från SD, lämna Tidösamarbetet bakom sig och inte ha något att göra med SD i framtiden. En annan, nästan lika högljudd del av partiet, tyckte att det var lika bra att acceptera Sverigedemokraterna fullt ut och vara öppna för att sitta i samma regering som SD.

Det enda alla var överens om var att vägvalet var ett ödesval.

I november 2025 samlades Liberalerna, också de i Karlstad, för att sätta ner foten i regeringsfrågan. Partiledningen hade redan presenterat sitt förslag.

Partiledningens förslag var att Liberalerna inte skulle acceptera Sverigedemokraterna i en regering och inte heller släppa fram en regeringen där SD ingick. De hade alltså lagt till ytterligare en röd linje till en redan komplicerad situation. Med ett leende sa Simona Mohamsson samtidigt att Liberalerna skulle verka för och ville se en moderat statsminister även efter nästa val.

Ett vägval som var obegripligt inte bara för den breda allmänheten och alla journalister, utan också för de flesta liberaler.

Det gick inte ihop.

Omröstningen skulle ske sent på kvällen en fredag. Partiet hade poppat popcorn som delades ut, men stämningen var låg.

Redan nästa dag sa ledande liberaler att det var ett obegripligt beslut, men att det i alla fall var ett beslut. De flesta var också överens om att Simona Mohamsson skrivit under Liberalernas dödsdom. Nu skulle Liberalerna definitivt åka ur riksdagen efter nästa val.

Väljarna var inte heller med på tåget.

Under hösten fortsatte Liberalernas väljarstöd att dala och med det sjönk också humöret internt i partiet. Det tog inte många veckor innan det hördes viskande röster om att Simona Mohamsson måste bytas ut och vägvalet göras om. Det viskades om ett bortre datum, en deadline då det måste ha vänt. Hade det inte vänt till våren skulle Mohamsson bort, vägvalet göras om och Liberalerna öppna upp för SD.

De som såg detta som en realistisk plan verkade ha glömt att det inte fanns någon med möjligheterna, erfarenheten och kapaciteten att rädda partiet som stod på tur. De verkade ha glömt att det var därför de nu hade Simona Mohamsson som partiledare.

Det var som om de inte såg att dilemmat inte var vem som styrde partiet, utan partiets omöjliga position.

HUR HAMNADE C OCH L HÄR?

Det är inte kul att vara partiledare för ett litet parti som kämpar för sin överlevnad. Förutom den stora personliga kostnaden att ge sig in i politiken, fanns det i fallet med Centern och Liberalerna en övervägande risk att bli en loser. Och det är det ingen politiker som vill bli!

Centerpartiets nostalgiska dröm om svunna tider och dåtida borgerliga allianser ledde dem till Anna-Karin Hatt. Hon lät sig till slut övertalas men lämnade posten med buller och bång efter bara några månader. Visst angav hon hot och hat och den personliga kostnaden, men det hade ganska snabbt visat sig att väljarna inte välkomnat henne lika översvallande som partiet hade gjort. Risken för att hennes frälsning skulle falla platt var överhängande och Hatt såg nog framför sig många år med toppjobb i näringslivet även efter sitt partiledarskap. Att köra ett parti i botten skulle inte se bra ut på hennes CV.

I Liberalernas fall var det helt enkelt ingen som ville bli den partiledare som ledde partiet ut ur riksdagen. Ingen av partiets toppolitiker ville förstöra för sina egna framtida karriärer på det sättet, vare sig de skulle stanna i politiken eller fortsätta ut i näringslivet.

DILEMMAT

Grunden till både Centerpartiets och Liberalernas problem stavas Sverigedemokraterna. Partiernas kluvna inställning till SD är ett första problem. Ett annat är att Centern och Liberalerna inte heller vet hur de ska hantera konsekvenserna av de vägval de gjort, kopplat till Sverigedemokraterna.

Centern och Liberalerna har gjort olika vägval, men konsekvenserna har blivit det samma: interna konflikter och vikande väljarstöd.

Centerpartiet valde att stå kvar vid sitt starka SD-motstånd. Konsekvensen av deras ställningstagandet är att partiet slitits itu. Motståndet mot SD har i realiteten gjort det omöjligt för Centern att samarbeta med den borgerliga högersidan. För att Centerpartiet ska få politiskt inflytande kvarstår alternativet att samarbeta med Socialdemokraterna och den medföljande vänstersidan. Det är långtifrån alla nöjda med i Centern. Under 2025 kostade det också partiet en partiledare.

För det kommande året, valåret 2026 har den nya centerledaren meddelat att hon inte kommer att ta ställning för varken Moderaterna eller Socialdemokraterna som regeringsbildare. En inställning som med all sannolikhet kommer straffas av väljarna i valet.

För Liberalernas del kan deras relation till Sverigedemokraterna inte beskrivas som någon annat än en berg-och-dal-bana. Under 2025 lyckades de inte heller förtydliga sin position i relation till Sverigedemokraterna. Tvärtom var de som ett djur i kvicksand, ju mer de kämpade, desto djupare sjönk de mot undergången.

Liberalerna lämnade 2025 bakom sig i sämre skick än de inledde året, en bedrift i sig. Den svenska blockpolitiken är stark och den har börjat skörda offer.

I kampen mellan Socialdemokraterna, Sverigedemokraterna och Moderaterna om vem som ska vara den dominerande politiska kraften i svensk politik, har de små liberala mittenpartierna hamnat i skottgluggen.

Det politiska landskapet i Sverige 2025 var inte anpassat för mindre partier och absolut inte anpassat för mindre partier i mitten.

Istället hade två tydliga block bildats: ett till vänster med en socialdemokratiskt ledd regering som tvingas samarbeta med Vänsterpartiet, och ett till höger där ett borgerligt block, lett av Moderaterna som cementerat sitt samarbete med SD. Det fanns inga mittenalternativ och mittenpartierna kommer att behöva göra svåra val under 2026.

Som det ser ut våren 2026 finns det med stor sannolikhet ett parti mindre i Sveriges riksdag efter valet i höst.